

Ngày xưa ngày xưa, có một cô giáo không còn lớp học nào để dạy.

Cô bắt đầu lên đường đi tìm lớp học mới và dừng chân tại một ngôi làng ven biển.

– Ở đây có lớp học nào không ạ? – Cô giáo hỏi bác đánh cá.

– Chắc là không đâu! – Bác mỉm cười trả lời. – Ở đây trẻ con không đi học mà chúng đi câu cá!

Nói rồi bác chỉ tay về phía ngôi trường, và cô giáo thấy trên bàn học toàn là những tấm lưới đánh cá đang được phơi khô.

Vậy là cô giáo đi lên núi.

– Ở đây có lớp học nào không ạ? – Cô giáo hỏi người đứng đầu một ngôi làng phủ đầy sỏi đá và những bông hoa tuyết điểm.

Trưởng làng đáp:

– Chúng tôi không có lớp học cho trẻ con! Ở đây chỉ có sơn dương và sóc đất mới đi học thôi.

Cô giáo không thể nói chuyện với động vật, vì vậy cô cảm ơn trưởng làng rồi lại lên đường đi đến thành phố.

Ở thành phố, cô giáo nhìn thấy bao nhiêu là lớp học.

Trường nổi tiếp trường, lớp nổi tiếp lớp,
nhưng trên bàn học thì chất đầy những món đồ cũ.
Có tất cả mọi thứ, nhưng chẳng thấy bóng dáng một đứa trẻ nào.

– Trẻ con trong thành phố này học ở đâu ạ? – Cô giáo hỏi một người mẹ đang đẩy xe nôi.

– Tôi không biết! – Người mẹ trả lời trong khi mắt vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại.

Cô giáo lại tiếp tục lên đường.
Cô đã lên núi, xuống biển và tới cả thành phố, nhưng vẫn chẳng tìm
thấy lớp học nào cả.
Thế nhưng cô không muốn bỏ cuộc.
Cô là một người vô cùng kiên định.
“Chỉ cần gặp một đứa trẻ muốn học thôi, – cô tự nhủ, – thì mình sẽ
trở thành cô giáo của em ấy”.

